

צורך שיעברו שלשה ימים בין הזאה להזאה.  
 הגמרא מביאה ברייתא מוקשית בשיטת רבי שמעון, ומבארת אותה:  
**תַּנִּי תַּנָּא קַמֵּיה דְּרַב אֲדָא בַר אֲהֵבָה** – אמורא שנה ברייתא בשיטת  
 רבי שמעון לפני רב אדא בר אהבה, וכך כתוב בה, **אִין הַבְּדֵל בֵּין בְּמָה**  
**גְּדוּלָה לְבִין בְּמָה קַמְנָה אֲלָא פִּסְחָ וְחֹבוֹת הַקְּבוּעַ לְהֵן זְמַן שִׁבְבַמָּה**  
 קטנה אינם קריבים ובבמה גדולה קריבים. הקושי בברייתא הוא,  
 מדוע נזכר קרבן פסח בנפרד, הלא גם הוא קרבן חובה שקבוע לו זמן.  
**(אמיר) ליה יחיד חובות שקבוע להן זמן מנא ליה אמר ליה**  
**אסמייהו) אָמַר ליה רב אדא בר אהבה, תַּנְיָנָא מִתְּנִינְךָ – תפרש**  
 את הברייתא כך, אין בין במה גדולה לקטנה אלא קרבן פסח שקרב  
 בגדולה ואינו קרב בקטנה. וכן קרבן שבא גם בחובה וגם בנדבה, כמו  
**בְּעוֹלֹת חֻזְקָה** של ציבור שבאה בחובה כגון תמיד ומוסף, שהיא  
 קריבה רק בבמה גדולה, **דְּאִיכָא** – שיש בדומה לה עֹלֹת נְדָבָה  
 שקריבה גם בבמת יחיד. **דְּאִי חֲטָאֵת** – שאם תאמר שגם שעירי  
 הרגלים שהם חטאת שקבוע להם זמן, יקרבו בבמה גדולה, (יחיד  
 הוא חובות דקביע ליה זמן) **וְחֲטָאֵת נְדָבָה מִי אִיכָא** – וכי מצאנו  
 חטאת שבאה בנדבה.  
 מקשה הגמרא: **לֹאֲקַמְהָ** – שיעמיד את הברייתא גם **בְּמִנְחַת חֻזְקָה**  
**דְּהָא אִיכָא** – שהרי יש מנחת חֲבִיתִין הקריבה בכל יום, וגם היא קרבן  
 ציבור הקריבה בבמה גדולה, ויש בדומה לה מנחת נדבה שקריבה גם  
 בבמה קטנה. מתרצת הגמרא: **קָא כְּפָר** – רב אדא בר אהבה סובר  
 שאין קרבן מִנְחָה כלל **בְּבִמָּה**.  
 שנינו במשנה: **כָּאוּ לְשִׁילָה וְכוּ'** נאסרו הבמות, ולא היה שם תקרה  
 אלא בית אבנים בלבד מלמטן והיריעות מלמעלן והיא היתה מנוחה.  
 הגמרא מבררת מנין למשנה שינוי זה שבין משכן שילה לבין המשכן  
 שעשה משה. מבררת הגמרא: **מָנָא הֵנִי מִיָּלִי** – מהו המקור לכך  
 שבמשכן שילה היו קירות אבן ותקרת יריעות. משיבה הגמרא: **אָמַר**  
**רַבִּי חִיָּא בַר אֲבָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בְּתוֹב אֲחֵד אֹמְרִי (שמואל א' א כד)**  
**וְתִבְיָאָהוּ בֵּית ה' שִׁילָה,** הרי משמכן שילה היה בנוי כבית, **וְתוֹב**  
**אֲחֵד אֹמְרִי (תהלים עח ט)** **וְיִמְשֵׁן שִׁילָה אֲהֵל שִׁבְן בְּאֲדָם,**  
**וְכַתִּיב שֵׁם עוֹד (שם פסוק סד)** **וְיִמְשֵׁן בְּאֵהֶל יוֹסֵף וּבְשִׁבְטֵי אֶפְרַיִם לֹא**  
**כְּהָר,** הרי שהיה נטוי כאהל, **הָא בְּיָצֵד יִתְכּוּ שְׁנֵי הַדְּבָרִים,** בית  
 ואהל כאחד, שאם נקרא בית כיצד כינהו הכתוב אהל, הא למדת  
 שלא היתה שם תְּקֵרָה כבית גמור, **אֲלָא** היו בו קירות **אֲבָנִים מְלֻמְּשָׁן**  
 כבית, **וְיִרְיעוֹת פְּרוּסוֹת** עליהם מְלֻמְּעָן כאהל, **וְהָיָא הִיתָה מְנוּחָה.**  
 שנינו במשנה אודות משכן שילה: **קְדָשִׁי קְדָשִׁים נֶאֱכָלִין לַפְּנִים מִן**  
**הַקְּלַעִים וְקְדָשִׁים קְלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְּכָל הַרְוָא.**  
 הגמרא מבארת את מקור הדין האמור במשנה אודות אכילת קדשים  
 קלים בשילה. מבררת הגמרא: **מָנָא הֵנִי מִיָּלִי** – מהו המקור לכך  
 שקדשים קלים נאכלים בכל הרואה.  
 הגמרא מביאה מדברי אמוראים שילמדו זאת מכמה מקורות: **אָמַר**  
**רַבִּי אֲשֵׁעִיָּא, יֵשׁ לְלַמּוֹד זֹאת מִמָּה דְּאָמַר קְרָא** – שאמר הכתוב  
**(דברים יב יג)** **הִשְׁמַר לָךְ פֶּן תַּעֲלֶה עוֹלוֹתֶיךָ בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר (אתה)**  
**תִּרְאֶה,** ויש לדרוש מן הכתוב **שֶׁבְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה** ממנו את  
 שילה **אִי אֲתָה מַעֲלָה** [מקטרי] קרבנות, אלא בשילה עצמה, **אֲבָל**  
**אֲתָה אוֹכֵל את בשר הקרבנות בְּכָל מְקוֹם שְׂאֲתָה רוֹאָה** משם את  
 שילה, ומכאן למדים שקדשים קלים נאכלים בכל הרואה.  
 הגמרא דנה בלימוד זה. שואלת הגמרא: **אִיכָא** – ושמא נדרוש את  
 הפסוק באופן אחר, **שֶׁבְּכָל מְקוֹם שְׂאֲתָה רוֹאָה** ממנו את שילה **אִי**  
**אֲתָה מַעֲלָה** [מקטרי] קרבנות, **אֲבָל אֲתָה זוֹבְחָ** [שוחט] **בְּכָל מְקוֹם**  
**שְׂתִרְאָה** ממנו את שילה, ונלמד שחשית קרבנות קדשים קלים  
 בשילה כשירה בכל הרואה. משיבה הגמרא: **אָמַר רַבִּי יְנָאי, אָמַר**  
**קְרָא** – נאמר בפסוק שלאחריו **יָשִׁי אִם בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' בְּאֶחָד**  
**שְׁבִטֶיךָ שֵׁם תַּעֲלֶה** עלתיך **וְיָשִׁי תַעֲשֶׂה** כל אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוָךָ, והיינו  
 שהן ההעלאת [וההקטרה] והן העשית [שאר עבודות הקרבן] ייעשו  
 רק במקום אשר יבחר ה' ולא 'בכל מקום שאתה רואה', ומכאן שאין  
 לדייק מן הפסוק הקודם אלא שאכילת הקרבן כשירה 'בכל מקום'  
 שאתה רואה.  
 רַבִּי אֲבִדְיָמִי בַר חֲפָא אָמַר, המקור שקדשים קלים נאכלים בשילה  
 בכל הרואה הוא ממה דאָמַר קְרָא [הכתוב]

לפי הפירוש של חכמים בפסוק, יקשה לרבי יהודה שסובר שיחיד  
 מקריב את קרבנות החובה בבמה גדולה, והלא נאמר 'איש כל הישר  
 בעיניו', דהיינו שהיחיד מקריב רק נדרים ונדבות. מתרצת הגמרא:  
**וְרַבִּי יְהוּדָה אָמַר לָךְ, כִּי פְתִיב הַיִּשָּׁר (בעיניו) [אֲפַעְיִין] הוּא**  
**דְּכַתִּיב – הפסוק שאומר שיחיד מקריב רק את הישר,** כלומר נדרים  
 ונדבות, היינו דווקא בבמה קטנה שהיא 'בעיניו' דהיינו שנמצאת  
 לפניו ויכול לבנותה בכל מקום אשר יבחר, **אֲבָל בְּבִמָּה גְּדוּלָה** שהיא  
 קבועה ומוזמנת לכל ישראל, **אֲפִילוּ חֹבוֹת נְמִי לִיקְרֹבוֹ – אפילו**  
 חובות רשאי יחיד להקריב.  
 מקשה הגמרא: **אֲלָא הָא כְּתִיב 'אִישׁ הַיִּשָּׁר בְּעֵינָיו, לְאוּ לְמִימְרָא** –  
 האם אין הכוונה ללמד דְּאִישׁ – שהיחיד יִשְׁרֹת הוּא דְּלִיקְרֹבוֹ – רק  
 נדרים ונדבות בלבד הוא מקריב, הָא חֹבוֹת לֹא לִיקְרֹבוֹ – אבל  
 חובות אין היחיד מקריב אפילו בגדולה. מתרצת הגמרא: **כִּי פְתִיב**  
**אִישׁ – תיבת 'איש' באה לְהַכְשִׁיר אֶת הַיָּד בְּהַקְרֵבָה** בבמה, ואין שם  
 צורך בכהן.  
 מקשה הגמרא: הלא להכשיר יָד, מְוֹרֵק תְּפִיחָן אֶת הַיָּדִים עַל מִזְבֵּחַ  
 ה' פֶּתַח אֲהֵל מוֹעֵד' (ויקרא יז) **נִפְקָא – למדים, שדווקא בפתח אהל**  
 מועד יש צורך בכהן, אבל בבמה אין צורך בכהן, ושוב יקשה מדוע  
 נכתבה תיבת 'איש' אם לא ללמד שאין היחיד מקריב חובות אפילו  
 בבמה גדולה ושלא כרבי יהודה. מתרצת הגמרא: **מָהוּ דְּתִימָא** –  
 שמוא תאמר שאמנם זה כשר בבמה, אבל **לִיבְעֵי קְדוּשַׁת כְּבוֹדוֹת**  
**בְּמַעֲיָקְרָא** – יש להקפיד שבכור יעשה את העבודות בבמה, כמו  
 שהיה קודם שהתקדשו הכהנים, **קָא מְשַׁמְעַ לָן** שאין צורך בככור.  
 הגמרא מבארת את דברי חכמים שנישנו בברייתא אחר רבי יהודה.  
 מקשה הגמרא: הלא תְּכַמִּים האחרונים שנוכרו לאחר דברי רבי  
 יהודה ואמרו שבבמה קטנה לא הקריב היחיד אלא עולה ושלמים  
 בלבד, **הֵינֵינוּ תַּנָּא קַמָּא** – הם הם החכמים הראשונים שהובאו  
 בתחילת הברייתא, שגם הם אמרו שיחיד אינו מביא חובות וציבור  
 מביאים גם חובות, ומה ההבדל ביניהם. מתרצת הגמרא: **אָמַר רַב**  
**פַּפְא קְרָבוֹ נְסָכִים מְהַדְרָא אִיכָא בִּינֵיהוּ –** ההבדל ביניהם הוא,  
 לענין הקרבנות נסכים יחד עם קרבנות עולה ושלמים, בקרבנות יחיד  
 כשהיו ישראל מומדר. לדעת חכמים המובאים בתחילת הברייתא,  
 לא קרבו נסכים במדבר, כיון שבפרשת נסכים נאמר (במדבר טו ט) **כִּי**  
**תָּבֹאוּ אֶל אֶרֶץ מְוִשְׁבְּתֵיכֶם,** והיינו שאין נוהגים נסכים בקרבנות יחיד  
 אלא כשיכנסו לארץ ויבואו לשילה אחרי ירושה וישיבה. ואילו  
 לחכמים השנויים בסוף הברייתא קרבו נסכים במדבר בקרבנות יחיד,  
 וממילא גם בגלגל הקריבו עם קרבנות אלו נסכים, ומהפסוק  
 'מושבותיכם' האמור בפרשת נסכים, נלמד שכאשר יבואו לגלגל  
 ויותרו להקריב בבמת יחיד, יהיו צריכים גם שם להקריב נסכים.  
 הגמרא עוברת לבאר את שיטת רבי שמעון המובאת בברייתא: **אָמַר**  
**מַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמְרִי וְכוּ'** אף ציבור לא הקריבו אלא פסחים  
 וחובות שקבוע להם זמן. שואלת הגמרא: **מָהוּ מַעֲשֵׂא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן**  
 – מהיכן למד זאת. משיבה הגמרא: **דְּכַתִּיב –** נאמר בפסוק (יהושע ה ט)  
**וְעָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת תַּפְסַח בְּגִלְגָל, ויש לתמוה פְּשִׁימָא – פשוט**  
 שהיו צריכים להקריב קרבן פסח ולמה הוצרך הכתוב לומר זאת.  
**אֲלָא הָא קָא מְשַׁמְעַ לָן –** אלא כוונת הפסוק ללמדנו, **דְּחֹבוֹת פְּעִין**  
**פִּסְחָ הוּא דְּקָרְבָן –** שדווקא חובות שקבוע להם זמן כמו קרבן פסח  
 מקריבים בבמה, **הָא לְאוּ בְּעֵין פִּסְחָ –** אבל קרבן שאינו כקרובן פסח,  
 כגון פר העלם דבר של ציבור או שעיר עבודה זרה, **לֹא קְרָב** בבמה.  
**וְאִידֶךָ –** ומעתה יקשה מהפסוק על שיטת התנאים האחרים הסוברים  
 שהציבור הקריבו בבמה גם קרבנות שאין קבוע להם זמן, מדוע  
 הוצרך הכתוב לומר שהקריבו את הפסח בלגלגל. מתרצת הגמרא:  
**מִיבְעֵי לִיה לְכַדְרֵי יוֹחָנָן –** צריך את הפסוק להשמיע את דינו של  
 רבי יוחנן, **דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי בְּנָאָה, עָרַל יִשְׂרָאֵל שִׁנְטָמָא**  
 במת **מְקַבְּל הַזָּאָה** בעודו ערל כדי להטהר מטומאת מת, ואחר כך  
 ימול ויהיה מותר בקרבן פסח. ולמדו זאת מבני ישראל שעברו את  
 הירדן בעשרה בניסן, ובאחד עשר בניסן נימולו, ואם לא היו מקבלים  
 הזאה בעודם ערלים, אלא באחד עשר בניסן מיד לאחר שנימולו, לא  
 היו מספקים להטהר עד ארבעה עשר בניסן, שהוא זמן הקרבת  
 הפסח, לפי שהזאה השניה תהיה רק בחמישה עשר בניסן, כיון שיש

59 מתרצת הגמרא: **אמר רב אדא, מאי קא קשא ליה** – מה קשה לו  
60 לרב יוסף אודות אפשרות השראת השכינה במשכן שילה בחלק  
61 בנימין, **דלמא** – שמא) שרתה השכינה בחלק בנימין, ואילו סנהדרין  
62 גדולה היתה בחלק יוסף, **מדמצינו** – כשם שמצאנו **בבית עולמים**  
63 – בבית המקדש] **דשכינה שרתה בחלקו של בנימין, שקודש**  
64 הקדשים היה בחלקו, ואילו סנהדרין גדולה היתה בחלק יהודה,  
65 ואף כאן אפשר שכך היה, ונתקיימו שני הפסוקים, הפסוק **ובין כתפיו**  
66 **שכן** נתקיים בכך ששרתה שכינה בחלק בנימין, והפסוק **וימאס**  
67 באוהל יוסף ושבט אפרים לא בחר' נתקיים בכך שאשר משכן שילה  
68 היה בנחלת אפרים.  
69 מקשה הגמרא: **אמר ליה רב יוסף לרב אדא, הכי השתא** – וכי כך  
70 הוא הדבר, כלומר, וכי ניתן לומר כן, הלא אין זה דומה כלל למה  
71 שהיה בבית המקדש בירושלים, שהיתה שם שכינה בחלק בנימין  
72 וסנהדרין בחלק יהודה, **שהתם** – שם בבית המקדש, ניתן לומר זאת,  
73 משום שמיקרן – וקרובות) נחלות השבטים יהודה ובנימין נבי הדרין  
74 – זו לזו, והן פגשו במקום המקדש, ולכן אפשר הדבר שהיה בית  
75 המקדש מתחלק בין שתי נחלות אלו, אולם **הקא** – כאן, במשכן  
76 שילה, **מי מקרבן** – והגם קרובה שילה לנחלת בנימין עד שנאמר  
77 שהיתה גם בנחלה זו והגם בנחלה זו.  
78 מתרצת הגמרא: **הקא נמי מקרבן** – גם כאן במשכן שילה ניתן לומר  
79 שקרובות היו, **בראמר** – כפי שאמר) **רבי חמא ברבי חנינא** לגבי  
80 בית המקדש, **שרצועה היתה יוצאת מחלקו של יהודה ונכנסת**  
81 **לחלקו של בנימין בדרום המזבח, ובה היתה המזבח בניו, ולכך לא**  
82 היה שם יסוד למזבח, והיה בנימין הצדיק שצפה וראה ברוח הקודש  
83 שכן עתיד להיות, שתהיה רצועה זו נכנסת לנחלת בניו כאשר יחלקו  
84 את הארץ, **מצמער עליה לבלעה, כלומר, מצטער ומיחל שלא כך**  
85 יהיה אלא תעלה אף היא לחלקו, **הקא נמי** – אף כאן] **רצועה היתה**  
86 **יוצאת מחלקו של יוסף ומגיעה עד לחלקו של בנימין ונכנסת**  
87 לתוכו. מעתה יתכנו דברי רב דימי ששרתה שכינה רק בחלק בנימין,  
88 אף שנאמר בכתוב שהיה בנחלת יוסף, שאכן היה בחלק בנימין אלא  
89 שנחלק בינו לבין נחלת יוסף על ידי רצועה שיצאה מחלק יוסף  
90 והגיעה עד משכן שילה. והיינו **דכתיב** – ומשום כך נקראת שילה  
91 בפסוק (יהושע טו) בשם **תאנת שילה**, ותאנת' הוא לשון אנינות  
92 ורצון, משום שנצטער בנימין על אותה רצועה שנכנסה לחלקו  
93 במשכן שילה, כשם שנצטער על רצועתו של יהודה שנכנסה לחלקו  
94 בבית המקדש.  
95 הגמרא מבארת כי דברי רב דימי שניים במחלוקת תנאים. אומרת  
96 הגמרא: מה שאמר רב דימי שלא שרתה שכינה אלא בחלקו של  
97 בנימין, הרי זה **בתנא** – נחלקו בו תנאים, ששינוי בברייתא, נאמר  
98 בפסוק (דברים לג) **לבנימן אמר דידה' ישכן לטבח עליו חופף עליו**  
99 **כל היום ובין פתיפיו שכן**, וכפי שאמרה הגמרא לעיל הפסוק תלמוד  
100 שהשראת שכינה יהיו בחלקו של בנימין, ויש לדרוש את הפסוק,  
101 **חופף עליו' זה בבית המקדש הראשון, כל היום' זה בבית המקדש**  
102 **השני, ובין פתיפיו שכן' אלו ימות המשיח, שבכל אלו תשרה**  
103 **השכינה בחלק בנימין. רבי אומר, חופף עליו' זה העולם הזה, שכל**  
104 **מקום ששרתה שכינה בעולם הזה, היה בחלק בנימין, בשילה, בנוב**  
105 **ובגבעון, ובבית המקדש, כל היום' אלו ימות המשיח, ובין פתיפיו**  
106 **שכן' זה העולם הקא, שבכל אלו תשרה השכינה בחלק בנימין.**  
107 ונמצא שדברי רב דימי מתאימים לדעת רבי, ואילו לדעת תנא קמא  
108 רק בבתי המקדש שרתה שכינה בחלק בנימין.  
109 הגמרא מביאה ברייתא הקובעת את מנין שנות המשכן בכל מקום בו  
110 יהיה: **תנו רבנן בברייתא, מנין ימי אהל מועד שבמדבר, ארבעים**  
111 **שנה חסר שנה אחת, כלומר, שלושים ותשע שנים. מנין ימי אהל**  
112 **מועד שבנגלה, ארבע עשרה שנה, והן שבע שנים שפכשו בהן את**  
113 **הארץ ושבע שנים שחלקו אותה בהן בין שנים עשר השבטים. מנין**  
114 **ימי אהל מועד שבנוב וגבעון, חמשים ושבע שנים. סך כל שנים אלו**  
115 **הוא מאה ועשר שנים, ובצירוף השנה הראשונה מיציאת מצרים ועד**  
116 **הקמת המשכן, מאה ואחת עשרה שנים. ומאחר שמיציאת מצרים**

1 'ולו תאנת שילה, ותאנת' הוא לשון אנינות ורצון, ויש לדרוש  
2 שהכוונה ששילה הוא מקום שכל הרוצה אותו לאחר חורבנו  
3 מתאנה עליו על אכילת קדשים שלו. ומכך שכשראו את שילה  
4 נזכרו באכילת קדשיו, מוכח שאכילת קדשים זו היתה גם מחוץ  
5 לשילה בכל מקום שרואה אותה.  
6 **רבי אבהו אמר, יש ללמוד זאת ממה דאמר קרא בברכת יעקב**  
7 **ליוסף (בראשית מט כב) 'בן פרת יוסף בן פרת עלי עין, ויש לדרוש**  
8 **שהכוונה היא שפרה ורבה ונתגדל מקום אכילת קדשים שבמשכן**  
9 **שבחלק יוסף, על ידי העין, שעין שלא רצתה ליהנות מזון וליהנות מדבר**  
10 **שאינו שלו, שנתגבר ולא בא על אשת פוטיפר אדוניו, תזכה ותאכל**  
11 **קדשים במלא עיניה, והיינו שעל ידי כך זכה יוסף שקדשי משכן**  
12 **שילה נאכלים בכל הרואה'.**  
13 **רבי יוסי ברבי חנינא אמר, יש ללמוד זאת ממה שנאמר בברכת**  
14 **משה לשבט יוסף (דברים לג טו) 'ורצון שוכני סנה', ויש לדרוש**  
15 **שהכוונה היא שעין שלא רצתה ליהנות מדבר שאינו שלו, על ידי**  
16 **רצון זה, שוכני סנה, תזכה ותאכל קדשים בין גבולי שאר**  
17 **השבטים השנאניו, ששאנו את יוסף ומכרוהו. כלומר, שעל ידי**  
18 **שנתגבר ולא בא על אשת פוטיפר, וזה שקדשי משכן שילה שבחלקו**  
19 **נאכלים גם בגבולותיהם של השבטים האחרים הסמוכים למשכן**  
20 **שילה ואין אותו מתוך שטחם.**  
21 הגמרא דנה מהו המקום הנחשב 'בכל הרואה' שבו נאכלו קדשי  
22 שילה. אומרת הגמרא: **תנא** – נאמר בברייתא, **בכל הרואה שאמריו**  
23 **חכמים, שהוא שיעור המקום לאכילת קדשים קלים בשילה, היינו**  
24 **שהוא רואה את פולו, ולא שיש דבר המפסיק בינו לבינו. אמר**  
25 **ליה רבי שמעון בן אליקים לרבי אלעזר, אסברא – אסביר) לך**  
26 **ואתן לך דוגמא למה כוננת הברייתא, שכוונתה שהיא רואה את**  
27 **שילה בגוף מי שרואה אותה מפי בנישתא – בבית הכנסת] דמעון,**  
28 **שנראית שילה משם, ואין דבר מפסיק.**  
29 דין נוסף: **אמר רב פפא, בכל הרואה שאמריו חכמים, לא הכוונה**  
30 **שהוא רואה את פולו של שילה דווקא, אלא די ברואה את מקצתו**  
31 **בלבו.**  
32 שני ספיקות בדין זה: **בעי** – נסתפק] **רב פפא, אם הוא במקום כזה**  
33 **שהוא עומד ורואה את שילה, יושב ואינו רואה אותה, מאי – מהו**  
34 **הדין בזה. בעי** – נסתפק] **רבי ירמיה, אם כשהוא עומד על גבי הנחל**  
35 **ורואה את שילה, יושב בתוך הנחל ואינו רואה אותה, מאי – מהו**  
36 **דינו של היושב בנחל ואינו רואה את שילה, האם יכול הוא לאכול**  
37 **קדשים משום שאף מקומו נחשב בכלל כל הרואה משום שמשפתו**  
38 **שהיא גובה הקרקע נראית שילה ודי בכך, או שיש צורך שיראה**  
39 **במקומו של האוכל עצמו.**  
40 מסיקה הגמרא: **תיקו** – יעמדו ספיקות אלו בלא הכרעה, שלא  
41 נפשוטו.  
42 הגמרא מביאה דברים אודות השראת השכינה במשכן: **כי אתא** –  
43 כאשר בא רב דימי מארץ ישראל לבבל אמר בשם רבי, **בשלישה**  
44 **מקומות שרתה שכינה על ישראל במשכן ובמקדש, בשילה, ונוב**  
45 **וגבעון, ובית עולמים** – בית המקדש בירושלים]. **ובכולן לא שרתה**  
46 **אלא בחלק שבת בנימין, שנאמר (דברים לג יג) 'לבנימן אמר דידה'**  
47 **ישכן לטבח עליו חופף עליו כל היום ובין פתיפיו שכן, ויש לדרוש**  
48 **מהתיבות חופף עליו כל היום' שכל חפיפות – והשראות השכינה)**  
49 **לא יהו אלא בחלקו של בנימין.**  
50 הגמרא מביאה משא ומתן בדברי רב דימי. אומרת הגמרא: **כי אזיל**  
51 **– הלך אביי ואמרה לשמועה זו קמיה – לפניו] דרב יוסף, אמר רב**  
52 **יוסף על אביי, חד פרא הוה ליה – בן אחד בלבד היה לו לביילילי**  
53 **ושם אביו של אביי, ולא מיתקן – ואין בן זה מתוקן כיאות, שהוא**  
54 **אומר דבר שאינו נכון. וכי היתכן שלא שרתה שכינה אלא בחלק**  
55 **בנימין, שלפי דבריו היה גם משכן שילה בחלק זה, והכתיב (תהלים עח**  
56 **ט) 'וימש את משכן שילה' וכתוב שם בהמשך על נטישה זו (שם**  
57 **פסוק טו) 'וימאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר', הרי שהיה**  
58 **משכן שילה בנחלת אפרים ולא בנחלת בנימין.**

זבחים דף קכ עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום חמישי) קלז

12 אומרת הברייתא: תלמוד לומר – אכן אין אנו יכולים להוכיח מדין  
13 קל וחומר שדין פיגול יהא נוהג גם בקדשי במה קטנה, אלא שיש  
14 ללמוד זאת מלשון הכתוב 'וְזֹאת תִּזְכֹּרְתָּ וְזֹאת תִּזְכָּרְתָּ' (ויקרא יא),  
15 שהתורה נתנה תורה אחת לכל קרבנות השלמים, ואפילו לשלמי  
16 במה קטנה, לענין כל הדינים הכתובים בפרשה זו, וזוהו אנו לומדים  
17 לעשות [לומר] שזמן אכילת קדשי בָּמָה קַמְנָה, הוא בזמן אכילת  
18 קדשי בָּמָה גְדוּלָה, וכמו כן יש לנו ללמוד שהפיגול והטומאה,  
19 שהזכרו אף הם בפרשה זו, נוהגים גם בקדשי במה קטנה.

20 הדרן עלך פרת חמאת וסליקא לה מסכת זבחים

1 והרי הדברים קל וחומר, ומה עזופות שדינים שאין המום פוסל בהן,  
2 ואינם נפסלים להקרבנה רק אם נעשו טרפה או מחוסרי אבר, מכל  
3 מקום הזמן פוסל בהן, קדשי בָּמָה קַמְנָה, שנתבאר לעיל (ע"א)  
4 שהמום פוסל בהן, אינו דין – קל וחומר, שיהיה הזמן – פיגול  
5 פוסל בהן. אומרת הברייתא, יש תשובה ופירכא על הקל וחומר,  
6 שכן אפשר לומר, מה לעזופות – הטעם שהחמרנו בעופות שיפסול  
7 בהם הפיגול, שכן יש בהם חומרא אחרת, שאין הדין כשאר בהן –  
8 שלא הוכשרו זרים להקריבם, ומפני חומרתם פוסל בהם הפיגול.  
9 תאמר – יכול אתה לומר קדשי בָּמָה קַמְנָה, שמכיון שהיה קשר  
10 בה, כמו ששינונו במשנה (לעיל ע"א), הוא הדין שלא יהא הזמן פוסל  
11 בה.

המשך ביאור למס' זבחים ליום שלישי עמ' ב

40 הופתה העיר. ביאור הפסוק הוא, שנבואה זו היתה בראש השנה  
41 החל בעשירי לחודש, והוא יום הכיפורים של יובל שבו תוקעים  
42 בשופר ונפטרים עבדים לבתיהם ושדות חרות לבעליהן ואז היא  
43 ניכרת כשנת יובל, ולמדנו מן הפסוק שארבע עשרה שנה אחר  
44 שנחרבה ירושלים היתה שנת יובל, והחורבן היה בשנת שלשים  
45 ושש ליובל. והנה מכניסת ישראל לארץ ועד חורבן בית המקדש  
46 הראשון חלפו שמונה מאות וחמישים שנה, ומנין זה הוא כמנין שבע  
47 עשרה יובלות שלמים, וכיון שמבואר בפסוק שהיובל היה ארבע  
48 עשרה שנים אחר שנחרבה העיר, מוכח מזה שלא מנו יובלות בארבע  
49 עשרה השנים הראשונות מעת הכניסה לארץ ולכן נשלם יובל רק  
50 ארבע עשרה שנים אחר החורבן, ובהכרח טעם הדבר הוא מפני שאז  
51 עסקו בכיבוש וחילוק. וכיון שכבר הוכחנו ששנות הכיבוש היו שבע  
52 שנים, יש להוכיח ששנות החילוק היו גם כן שבע שנים, שהן ביחד  
53 ארבע עשרה שנים.

54 עוד נאמר בברייתא, מנין ימי אהל מועד שפגוב ונגעוץ הוא המשים  
55 ושבע שנים. מבארת הגמרא: מנא לן – מדיכין למדה הברייתא מנין  
56 זה, דקתיב [שנאמר] אודות עלי הכהן בעת שנתבשר שנשבה ארון  
57 האלוקים במלחמה עם פלשתים, (שמואל א' ד טז) 'וַיְהִי בַּהֲכֹרֵזוֹ אֶת  
58 אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיִּפֹּל מֵעַל הַכֶּסֶף אַחֲרַיִת בְּעַד יַד הַשַּׁעַר וַתִּשָּׁבֵר  
59 מִפְּרָקוֹתָי וַיָּמוּת, וַתָּנֹא – וּשְׂנֵינֵי בְּרִייתָא, כְּשִׁמְתָּ עָלַי הַכֹּהֵן הַרְבֵּה  
60 שִׁילָה, וּבָאוּ לָנוּב וְהִקִּימוּ שֵׁם אֶת אֵהֶל מוֹעֵד, כְּשִׁמְתָּ שְׂמוֹאֵל  
61 הַרְמָתִי [שמואל הנביא] חֲרָבָה נֹב עַל יַדִּי שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, וּבָאוּ  
62 לְגִבְעוֹן וְהִקִּימוּ שֵׁם אֶת אֵהֶל מוֹעֵד, וַכְּתִיב [שמואל א' ד טז]  
63 בשנה הראשונה שנעשה דוד מלך על כל ישראל [אחר שכבר מלך  
64 שבע שנים על יהודה] 'וַיְהִי מִיּוֹם שָׁבַת הָאָרוֹן בְּקִרְיַת יַעֲרִים וַיִּרְבּוּ  
65 הַיָּמִים וַיְהִי עֲשָׂרִים שָׁנָה וַיִּנְהַו כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרָי ה''. וארון  
66 האלקים הגיע לקרית יערים שבעה חודשים אחר שנשבה באותה עת  
67 שמת עלי, וכאומר. ונמצא שמעת מות עלי, שאז חרבה שילה ובאו  
68 לנוב ובאותה עת הגיע הארון לקרית יערים, עד תחילת מלכות דוד  
69 על כל ישראל, היו עשרים שנה.

70 הגמרא מפרשת את מנין עשרים השנים. אומרת הגמרא: הני [אלו]  
71 עשרים שנה, זהו חשבונן, עשר שנה שמלך שמואל בעצמו, כלומר  
72 שהיה שופט על ישראל משמת עלי ולא היה עדיין מלך עד שהומלך  
73 שאול, ושנה אחת שמלך שמואל ושואל יחד, לפי שהיה שאול  
74 הולך בעצת שמואל בכל דבר עד מלחמת עמלק בו לא שמע  
75 לשמואל ושוב לא יסף שמואל לראותו, ושנים שמלך שאול לבדו,  
76 ושבע שנים דמלך דוד בחברון על שבת יהודה, ובעת שהחל דוד  
77 למלוך על כל ישראל, אז העלה את הארון לעיר דוד, ונמצא שהיה  
78 הארון בקרית יערים במשך עשרים שנה.

1 ועד בנין הבית היו ארבע מאות ושמונים שנה, נמצא שנשתפזרו  
2 למשכן שילה שלש מאות ושבעים שנה חסר שנה אחת, כלומר  
3 שמינין ימי אוהל מועד שבשילה היה שלוש מאות ושישים ותשע  
4 שנים.

5 הגמרא מבררת את דברי הברייתא: נאמר בברייתא, ימי אהל מועד  
6 שפגמדין ארבעים שנה חסר שנה אחת. מבארת הגמרא: מנלן –  
7 מדיכין למדה הברייתא מנין זה, דתאמר מר – שנאמר בברייתא אחרת,  
8 בשנה הראשונה ליציאת מצרים עשה משה את המשכן, ובשנה  
9 השנייה הוקם המשכן ושלה משה מרגלים לתור את הארץ.

10 עוד נאמר בברייתא, מנין ימי אהל מועד שפגמדין, ארבע עשרה  
11 שנה, שבע שנים שפגשו את הארץ, ושבע שנים שהלקו אותה בין  
12 שנים עשר השבטים. מבארת הגמרא: מנלן – מדיכין למדה הברייתא  
13 מנין זה, שנאמר בפסוק (יהושע ד ט) דקאמר [שנאמר] כָּלֵב כאשר  
14 ביקש לקבל בחלוקת הארץ את העיר חברון, 'כֵּן אַרְבָּעִים שָׁנָה אָנֹכִי  
15 בשלוח משה עבד ה' אותי מקדש ברנע לרגל את הארץ ואשיב  
16 אותו דבר פֶּאֶשֶׁר עַם לְבָבִי, וַכְּתִיב [שנאמר] שם עוד (שם פסוק ט)  
17 'עָתָה הִנֵּה הָחִיָּה ה' אותי פֶּאֶשֶׁר דָּבָר זֶה אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה מָאָז  
18 דָּבַר ה' אֶת הַדָּבָר הַזֶּה אֶל מֹשֶׁה אֶשֶׁר הִלֵּךְ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר וְעַתָּה הִנֵּה  
19 אָנֹכִי הַיּוֹם בֵּין חַמֵּשׁ וְשָׁמוֹנִים שָׁנָה, וְהַדְּבָרִי כָלֵב אֵלוּ נִתַּן לְדַעַת  
20 כמה שנים עסקו בכיבוש הארץ, כי עבריה לדרן פר במה הני –  
21 כאשר עבר כלב את הירדן, יחד עם כל העם, ונכנסו לארץ, בן כמה  
22 שנים היה, פר שבעין ותמני – בן שבעים ושמונה שנים, שהרי  
23 מהפסוק הראשון למדנו שבשנה השניה ליציאת מצרים [שאו נשלחו  
24 המרגלים כאמור בברייתא המובאת לעיל], היה בן ארבעים שנה,  
25 וכיון שלאחר מכן נשתהו עוד שלשים ושמונה שנים במדבר ועד  
26 שמלאו ארבעים שנה ליציאת מצרים, נמצא שבעת הכניסה לארץ  
27 היה בן שבעים ושמונה שנים, וקאמר [שנאמר] כלב בסוף שנות  
28 הכיבוש, שעתה הוא 'כֵּן חַמֵּשׁ וְשָׁמוֹנִים שָׁנָה, נמצא שחלפו שבע  
29 שנים.

30 אומרת הגמרא: הרי למדנו מכאן את המקור לאמור בברייתא אודות  
31 שבע שנים שפגשו את הארץ, ועדיין יש לברר, שבע שנים שהלקו  
32 בהן את הארץ, מנלן – מדיכין למדה הברייתא מנין זה.

33 הגמרא מבארת בשני אופנים: איבעית אימא – אם תרצה תאמר  
34 לתרין, מדישבע [ממנה שבע] שנים כבשו, שבע נמי [גם כן]  
35 הלקו. ואיבעית אימא – אם תרצה תאמר לתרין באופן אחר,  
36 שלמדה הברייתא שמינין שנות החילוק הוא שבע שנים מדלא  
37 משפחה לה – משום שאם לא תאמר כן לא תוכל לקיים את האמור  
38 באחת הנבואות ביחזקאל (מ א) שהיתה נבואה זו 'בְּעֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה  
39 לְגִלְתָּנָה בְּרִאשׁ הַשָּׁנָה בְּעֶשְׂרִים לַחֹדֶשׁ בְּאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה אַחֲרֵי אֶשֶׁר